

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 294)

May (2) / 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை, நிகமாந்த மஹாதேசிகள் வ்யாக்யானங்கள்)	24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்

(பகுதி - 114)

45. பரமா தாரிகா சக்திஸ்தாரிணீ தாரிகாக்ருதி:

லக்ஷ்மீ: பத்மா மஹாலக்ஷ்மீஸ்தாரா கௌரீ நிரஞ்ஜனா

46. ஹ்ருல்லேகா பரமாத்மஸ்தா யா சக்திர்புவநேச்வரீ

சிச்சக்தி: சாந்திரூபா ச கோஷணீ கோஷஸம்பவா

47. காமதேநுர் மஹாதேநுர் ஜகத்யோநிர் விர்பாவரீ

ஏவமாதீநி நாமாநி சாஸ்த்ரே சாஸ்த்ரே விசக்ஷணை:

48. தாரிகாயா நிருக்தாநி வேதே வேதே ச பண்டிதை:

அஸ்யா ஏவாபரா மூர்த்திர்விஜ்ஞேயா த்வநுதாரிகா

பொருள் - பரமா, தாரிகா, சக்தி, தாரிணீ, தாரிகாக்ருதி, லக்ஷ்மீ, பத்மா, மஹாலக்ஷ்மீ, தாரா, கௌரீ, நிரஞ்ஜனா, ஹ்ருல்லேகா, பரமாத்மஸ்தாசக்தி, புவநேச்வரீ, சிச்சக்தி, சாந்திரூபா, கோஷணீ, கோஷஸம்பவா, காமதேநு, மஹாதேநு, ஜகத்யோநி, விர்பாவரீ ஆகிய பலவும் தாரிகாவின் திருநாமங்களாக சாஸ்த்ரங்களை நன்கு அறிந்தவர்களால் சாஸ்த்ரங்களிலும், பண்டிதர்களால் வேதங்களிலும் அறியப்படுகிறது. அநுதாரிகா என்பது அவளுடைய மற்றொரு ரூபம் என்று அறியவேண்டும்.

49. சாந்தம் நியோஜயேத் ஸ்தானே பூர்வஸ்ய பரமாத்மந:

சேஷமந்யதஸமம் ஹி ஏஷா தநுர்மே அந்யாநுதாரிகா

பொருள் - மேலே கூறப்பட்டவற்றில் பரமாத்மந் என்பதற்குப் பதிலாக "சாந்தம்" என்பதைச் சேர்த்தால் அதுவே எனது அநுதாரிகா ரூபம் ஆகும் (அதாவது "ச" என்பதைச் சேர்த்து "ஸ்ரீம்" என்றாகிறது).

50. தாரிகாயாமிவாஸ்யாம் ச விஜ்ஞேயம் வைபவம் மஹத்
இமே சக்தீ பரே திவ்யே மம தந்வெள புரந்தர

பொருள் - அநுதாரிகாவின் வைபவம் என்பது தாரிகாவின் மேன்மை போன்றே உள்ளதாகும் என்று அறிவாயாக. புரந்தரனே! இந்த இரண்டு உயர்ந்த சக்தி ரூபமே எனது திவ்யமான ரூபங்கள் ஆகும்.

51. யத்கிம்சிதேதயா ஸாத்யம் ஸாதநீயம் ததந்யயா
இமே பூர்வாபரீபாவம் வ்ரஜத: அந்யோந்ய வாஞ்சயா
ஸம்யக் ஸாதயதச்சைவ ஸாதகாநாமபீப்ஸிதம்

பொருள் - இவற்றில் (தாரிகா, அநுதாரிகா) ஒன்றின் திறன் என்பது மற்ற ஒன்றிலும் அடங்கியே காணப்படும். இவை ஒவ்வொன்றும் தங்களுக்குள் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட நிபந்தனைக்கு ஏற்ப "முதலாவது, இரண்டாவது" என்னும் வரிசையில் உள்ளன. ஆனால் இவை இரண்டுமே உபாஸகனுடைய அனைத்து விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுவதாக உள்ளன.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்த்ரம் இருபத்து ஐந்தாவது அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 294)

1-4-7 மஹத்வத் ச

பொருள் - மஹத் தத்வம் போன்று.

ஸித்தாந்தம் - கட. (3-10) - புத்தேராத்தமா மஹாந் பர: - புத்தியைக் காட்டிலும் மஹான் என்று கூறப்படும் ஆத்மா உயர்ந்தது - என்ற இடத்தில், “மஹாந்” என்ற சொல்லுடன் “ஆத்மா” என்ற பதமானது, ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் உள்ளதாகவே படிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகவே இங்குள்ள “மஹாந்” என்ற பதமானது, கபிலதந்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட “மஹாந்” என்னும் சொல்லைக் கருத்தில் கொண்டு எடுக்கப்படவில்லை என்று அறியப்படுகிறது. இது போன்றே இந்த வரியில், ஆத்மா என்பதைக் காட்டிலும் அவ்யக்தம் மேம்பட்டது என்ற பொருளில் படிக்கப்பட்டதால், இந்த அவ்யக்தம் என்பது கபிலதந்த்ரத்தில் கூறப்பட்ட அவ்யக்தம் என்னும் சொல்லைக் கருத்தில் கொண்டு எடுக்கப்படவில்லை என்றும் அறியப்படுகிறது.

அதிகரணம் - 2 - சமஸாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - “அஜா” என்ற சொல்லால், ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாகக் கொண்ட மூலப்ரக்ருதியே கூறப்பட்டது என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

1-4-8 சமஸவத் அவிசேஷாத்

பொருள் - சமஸம் போன்று சிறப்பித்துக் கூறப்படாத காரணத்தால்.

குறிப்பு (இது ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் பகுதி அல்ல) - சமஸம் என்பது யாகங்களில் பயன்படுத்துகின்ற, மரத்தால் செய்யப்பட்ட ஒருவகை பாத்திரம் ஆகும். அது, கீழ்ப்பாகம் அகலமாகவும், மேற்பாகம் ஒரு சிறிய துளை மட்டுமே கொண்டதாகவும் காணப்படும். அதில் ஸோமலதை என்ற மூலிகை ரஸம் வைக்கப்படும்.

(ஸ்ரீபாஷ்யம் தொடர்கிறது) விஷயம் - இங்கு மீண்டும் கபிலதந்தரம் மூலம் கூறப்படும் ஸித்தாந்தம் மறுக்கப்படுகிறது. ஆனால், ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மாவாகக் கொண்டதான ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்காரம் போன்றவை தள்ளப்படவில்லை; காரணம், அவற்றின் ஆத்மாவாக ப்ரஹ்மம் உள்ளதாக ச்ருதிகளிலும் ஸ்ம்ருதிகளிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. அதர்வண வேதத்தைச் சார்ந்தவர்கள், சூலி. (3 முதல் 7) - விகார ஜநநீம் அஜ்ஞாநம் அஷ்ட ரூபாம் அஜாம் த்ருவாம் || த்யாயதே அத்யாஸிதா தேந தந்யதே ப்ரேர்யதே புந: | ஸூயதே புருஷார்த்தே ச தேந ஏவாதிஷ்டிதா ஜகத் || கௌரநாத்யந்தவதீ ஸா ஜநித்ரீ பூதபாவிநீ | ஸிதா அஸிதா ச ரக்தா ச ஸர்வகாமதுகா விபோ: || பிபந்த்யேநாம் அவிஷமாம் அவிஜ்ஞாதா: குமாரகா: | ஏகஸ்து பிபதே தேவ: ஸ்வச்சந்தோ அத்ர வசாநுகாம் | த்யாநக்ரியாப்யாம் பகவாந் புங்க்தே அஸௌ ப்ரஸபம் விபு: || ஸர்வஸாதாரணீம் தோக்கநீம் பீட்யமாநாம் து யஜ்வபி: || சதுர்விம்சதி ஸங்க்யாகம் அவ்யக்தம் வ்யக்தம் உச்யதே - அனைத்துவிதமான மாறுபாடுகளுக்கும் தாயாக உள்ளவரும் (ப்ரக்ருதி), அசேதனமானதும், எட்டுவிதமாக உள்ளதும் (மஹத், அஹங்காரம், தந்மாத்ரைகள் மற்றும் பஞ்சபூதங்கள் என்னும் எட்டு), பிறப்பற்றதும், அழிவற்றதும் ஆகிய அந்த ப்ரக்ருதியானவள், ஸர்வேச்வரனால் த்யானிக்கப்பட்டு, அவனால் நியமிக்கப்பட்டு, அவனால் விரிவடையும்படிச் செய்யப்பட்டு, இந்த உலகைப் பிறக்கும்படிச் செய்கிறாள். அவனால் நியமனம் செய்யப்படும் இந்த ஜகத்தானது அனைத்து புருஷார்த்தங்களையும் அடையும்படிச் செய்கிறது. அதுவே தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாத பசுவாகவும், அனைத்தையும் உண்டாக்கும் தாயாகவும் உள்ளது. அது வெண்மையாகவும், கருமையாகவும், சிவந்தும் ஒரே

நேரத்தில் விளக்குகிறது. அது எங்கும் நிறைந்த பகவானுடைய அனைத்து விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுகிறது. அறிவற்ற குழந்தைகள் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி அது சுரக்கும் பாலை (கர்மங்கள்) பருகுகிறார்கள். ஆனால் பகவான் மட்டும் அவளைத் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்தவனாக, தனது விருப்பத்தின்படி பருகுகிறான். எங்கும் நிறைந்துள்ள பகவான் தனது நினைவினாலும் செயல்களாலும் அந்த பசுவைச் சரியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறான்; அவள் அனைவருக்கும் பொதுவான இன்பம் (பால் = கர்மம்) அளிப்பவள் என்றாலும், யஜ்ஞம் செய்பவர்கள் அவளை முற்றிலுமாகப் பயன்படுத்துகிறார்கள் - என்றும், சூலி. (14) - சதுர்விம்சதி ஸங்க்யாகம் அவ்யக்தம் வ்யக்தம் உச்யதே - இருபத்து நான்காவதாக உள்ள அவ்யக்தம் என்னும் அது, வெளிப்பட்ட பின்னர் வ்யக்தம் எனப்படுகிறது - என்றும் உள்ள வரிகளின் மூலம், ப்ரக்ருதி முதலானவற்றின் ஸ்வரூபம் கூறப்பட்டது.

இந்த ப்ரக்ருதி முதலானவை, தங்களுடைய ஆத்மாவாகக் கொண்டுள்ள பரமபுருஷன் குறித்து, சூலி. (13, 14) - தம் ஷட்விம்சகாம் இத்யாஹு: ஸப்தவிம்ச மதாபரே | புருஷம் நிர்குணம் ஸாங்க்யம் அதர்வ சிரஸோ விது: - ஒரு சிலர் அவனை இருபத்து ஆறாவது தத்வம் என்றும், சிலர் அவனை இருபத்து ஏழாவது தத்வம் என்றும் கூறுகிறார்கள். அதர்வசிரஸ்ஸை அறிந்தவர்கள் அவனை நிர்குணம் என்றும், அறிவினால் அறியத்தக்கவன் என்றும் கூறுகிறார்கள் - என்று கூறப்பட்டது. வேறு சில அதர்வ வேத சாகையைச் சேர்ந்தவர்கள், கர். (3-7) - அஷ்டௌ ப்ரக்ருதய: ஷோடச விகாரா - ப்ரக்ருதியின் நிலைகள் எட்டு, மாற்றங்கள் பதினாறு - என்று கூறுகிறார்கள்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 294)

மூலம் - இப் பகவத்கீதையில் முற்பட ப்ரக்ருதி ஆத்ம விவேகத்தை உண்டாக்கிப் பின்பு பரம்பரயா மோக்ஷகாரணங்களான கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்களையும் ஸாக்ஷாத் மோக்ஷ ஸாதநமாக வேதாந்த விஹிதமான பக்தியோகத்தையும் ஸபரிகரமாக உபதேசித்து, “இதி தே ஜ்ஞாநமுகாக்யாதம் குஹ்யாத் குஹ்யதரம் மயா விம்ருச்யைதசேஷேண யதேச்சஸி ததா குரு” என்று அருளிச்செய்தவாறே அர்ஜுநனுடைய முகத்தில் உருவுதலைக் கண்டருளியிருக்கச்செய்தே கடுக லக்ஷபாயத்தை அருளிச்செய்யாதே, “பரீக்ஷாம் ச ஜகந்நாத: கரோத்யத்ருட சேதஸாம்” என்கிற கட்டளையைக் கண்டருளி நாம் “இன்னது உனக்கு ஸாக்ஷாத் மோக்ஷ ஸாதநமான பரிமஹிதம்; இத்தைப் ப்ரதாநமாகக் கணிசித்து இதுக்கு அநுரூபமாக வர்த்தி” என்று நிகமியாதே, “ஏஷ மந்தா விதர்பாணாம் ஏஷ கச்சதி கோஸலாந்” என்னுமாப்போல உபேக்ஷகத்வ சங்கை பண்ணலாம்படி “யதேச்சஸி ததா குரு” என்று சொல்லித் தலைக்கட்டினோமென்று இது வ்யாஜமாக சோகித்தானென்று பாவித்து, இன்னுமொரு நிலை ப்ரதாநமான பக்தியோகத்தை நிஷ்கர்ஷித்து உபதேசித்த பக்தியோகந்தன்னையே “ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய:” என்று தொடங்கி இரண்டு ச்லோகத்தாலே அத்யாதரம் தோற்ற ஸப்ரத்யபிஜ்ஞமாம்படி நிஷ்கர்ஷித்து நிகமிக்க, அவ்வளவிலும் இவன் சோகம் இரட்டித்துத் தோற்றினபடியைக் கண்டருளின ஸாரதிரூபனான ஸர்வேச்வரன், “இனி இவன் அதிலகுவான மோக்ஷோபாயத்தை உபதேசிக்கைக்குப் பூர்ணபாத்ரமானான்” என்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளிச்செய்யப்போகிற சீரிய லக்ஷபாயத்துக்குப் ப்ரசம்ஸாரூபமாக ஒரு காலக்ஷேபம் பண்ணாதே, கடுக ஸகல பல ஸாதநமான ஸ்வவிஷய சரணாகதியை உபதேசித்து இவனுடைய மநோரதத்துக்கும் ஸாரதியாய் ஸர்வசோகத்தையும் கழிக்கிறானாகையாலே இங்கு

நிவாரிக்கிற சோகம் பழைய சோகங்களில் வேறுபட்டது என்னுமிடம் ப்ரகரண பரமர்சத்தாலே ஸுவ்யக்தம்.

விளக்கம் - ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் முதலில் ப்ரக்ருதி மற்றும் ஆத்மா ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டைக் குறித்த ஞானத்தை உண்டாக்குகிறான். அதன் பின்னர் மோக்ஷத்திற்கு மறைமுகமான காரணங்களாக உள்ள கர்மயோகம் மற்றும் ஞானயோகம் ஆகியவை குறித்து உரைக்கிறான். அதன் பின்னர் மோக்ஷத்திற்கான நேரடியான காரணமாக வேதாந்தங்களில் விதிக்கப்பட்டதான பக்தியோகத்தை, அதன் அங்கங்களுடன் உபதேசிக்கிறான். அதனைத் தொடர்ந்து கீதை (18-63) - இதி தே ஜ்ஞாநமுகாக்யாதம் குஹ்யாத் குஹ்யதரம் மயா விம்ருச்யைதசேஷேண யதேச்சஸி ததா குரு - இப்படியாக ரஹஸ்யங்களில் மிகவும் ரஹஸ்யமான ஞானம் என்னால் உனக்குக் கூறப்பட்டது. நீ இவை அனைத்தையும் ஆராய்ந்து நோக்கி, எவ்விதம் விரும்புகிறாயோ அவ்விதம் செய்வாயாக - என்றான். அப்போது அர்ஜுனனுடைய முகத்தில் ஒரு வாட்டத்தை க்ருஷ்ணன் கண்டான். ஆனாலும், ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (74-89) - பரீக்ஷாம் ச ஜகந்நாத: கரோத்யத்ருட சேதஸாம் - மிகவும் பலவீனமான மனம் கொண்டவர்களுடைய செல்வங்களைப் பறித்து, அந்த நிலையிலும் அவர்கள் தன்னைக் கைவிடாமல் உள்ளனரா என்று சோதிக்கிறான் - என்னும் விதிக்கு ஏற்ப, அர்ஜுனனுக்கு க்ருஷ்ணன் சட்டென்று மிகவும் எளிதான உபாயத்தை அருளிச்செய்யவில்லை. ஆகவே பகவான் அர்ஜுனனிடம், “இதுவே உனக்கு மோக்ஷத்தை அளிக்கக்கூடிய நேரடியான உபாயம் ஆகும். இதுவே உனக்கு ஏற்றதாகும். இதனையே முதன்மையாகக் கொண்டு, இதனைப் பின்பற்றி நடப்பாயாக” என்று கூறி முடிக்கவில்லை; மாறாக, மஹாபாரதம் வனபர்வம் (50-48) - ஏஷ மந்தா விதர்பாணாம் ஏஷ கச்சதி கோஸலாந் - (நளன் தமயந்தியிடம்) இது விதர்ப்ப நாடு செல்லும் பாதை, இது கோஸல நாடு செல்லும் பாதை - என்று கூறப்பட்டது போன்று, அர்ஜுனனுடைய நன்மையில் பிடிப்பு இல்லாதவனாக உள்ளானோ என்ற ஐயம் ஏற்படும்விதமாக, “யதேச்சஸி ததா குரு - எவ்விதம் விரும்புகிறாயோ அவ்விதம் செய்வாயாக” என உரைத்து முடித்தான். இவ்விதம் அர்ஜுனனிடம் பிடிப்பு இல்லாதபடி நடந்ததால் அர்ஜுனனுக்கு சோகம் ஏற்பட்டது என்று க்ருஷ்ணன் அனைவரையும் எண்ண வைத்து, இதனையே ஒரு லீலையாகக்

கொண்டு, மீண்டும் ஒருமுறை மோஷு உபாயமாக உள்ள பக்தியோகத்தை உபதேசிக்கிறான். ஆகவே க்ருஷ்ணன் கீதை (18-64) - ஸர்வ குஹ்யதமம் பூய: - உயர்ந்த ரஹஸ்யத்தை நான் மீண்டும் கூறுகிறேன் - என்று தொடங்கி, அடுத்த இரண்டு ச்லோகங்களில், தான் முன்பு செய்த உபதேசமானது அர்ஜுனனுக்கு மீண்டும் நினைவுக்கு வரும்விதமான, மிகவும் ஈடுபாட்டுடன் உறுதியுடன் உபதேசம் செய்து முடிக்கிறான். அப்போது அர்ஜுனனுடைய முகத்தில் இருந்த சோகமானது முன்பைக் காட்டிலும் இரண்டு மடங்கு அதிகமானதை, தேர் ஓட்டியாக வந்த ஸர்வேச்வரன் கண்டான். ஆகவே அவன் தனது திருவுள்ளத்தில், “இப்போதுதான் இவன் மிகவும் எளிதான மோஷு உபாயத்தைக் குறித்த உபதேசத்தைக் கேட்கும் முழுத் தகுதியையும் பெற்றவன் ஆனான்”, என்று தீர்மானித்தான். ஆகவே, அத்தகைய மோஷு உபாயத்தைக் குறித்து புகழ்வதான சொற்களைக் கூறிக்கொண்டிருக்காமல், சற்றும் தாமதம் செய்யாமல், அனைத்துவிதமான பலன்களையும் அளிக்கவல்லதான தன்னைக் குறித்த சரணாகதியை உபதேசித்தான். இப்படியாக அர்ஜுனனுடைய மனம் என்னும் தேரையும் செலுத்துகின்ற சாரதியாக நின்று, அவனுடைய அனைத்து சோகங்களையும் போக்கினான். ஆகவே இங்கு விலக்கப்பட்ட சோகம் என்பது, முன்பு தனது உறவினர்களை இழப்போமோ என்னும் எண்ணத்தால் எழுந்த சோகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதை இந்தப் பகுதியில் உள்ள விஷயங்கள் மூலமாகத் தெளிவாக அறியலாம்.

மூலம் – உபாயாந்தர ரஹிதனானவனைக் குறித்து “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று விதித்த கட்டளையிலே அசக்தனானவன் சக்தன் கையிலே பரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையாலும் ஸ்வதந்தர காருணிக சேஷி பரஸ்வீகாரம் பண்ணுகையாலும் இப் ப்ரபந்நனுக்கு இச் ச்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்திலே நிர்பரத்வமும், ஸர்வசக்தியாய் ஸ்வீக்ருதபரனாய் ஆச்ரிதர் விஷயத்தில் ஸத்யவாதியான சேஷி “அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோஷுயிஷ்யாமி” என்று அருளிச்செய்கையாலே ந்யஸ்தபரனான இவனுக்கு இனி ஆகாமி நரகாதி ப்ரத்யவாய சங்கா ப்ரஸங்கமில்லாமையாலே நிர்பயத்வமும், இச் ச்லோகம் “செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்மை பெருவார்த்தை”யாகையாலே

நிஸ்ஸம்சயத்வமும் பலிதம். ஆகையால் இங்கு உபாய விசேஷ அநுஷ்டானங்கள் வந்தால் உபாய அநுபந்தியாயும் வரும் சோகத்தில் ப்ராப்தியில்லை என்கிறது.

விளக்கம் – மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தையும் கைவிட்ட ஒருவனிடம் பகவான் கீதையில் (18-66) – மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ – என்னிடம் மட்டுமே சரணம் அடைவாயாக – என்று கூறினான்; ஆகவே தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் எந்தவிதமான முயற்சியில் ஈடுபடவும் சக்தி அற்ற அந்த ஒருவன், அப்படிப்பட்ட சக்தி கொண்ட பகவானிடம் தனது பாரத்தை ஒப்படைக்கிறான். இதனைத் தொடர்ந்து சுதந்திரமானவனும், மிகுந்த கருணை கொண்டவனும், எஜமானனும் ஆகிய பகவான், அந்த மனிதனைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை ஏற்கிறான். ஆகவே இந்த ச்லோகத்தின் முதல் பாதி மூலமாக, தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொறுப்புகள் அனைத்திலிருந்தும் அந்த மனிதன் விடுதலை அடைகிறான் என்றாகிறது. அனைத்துவிதமான சக்திகளையும் கொண்டவனும், தங்களைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பைத் தன்னிடம் ஒப்படைத்தவர்கள் விஷயத்தில் உண்மையாக நடப்பவனும், எஜமானனும் ஆகிய பகவான், கீதையில் (18-66) – அஹம் த்வா ஸர்வபாபேயோ மோக்ஷயிஷ்யாமி – அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் நான் உன்னை விடுவிப்பேன் – என்று அருளிச்செய்கிறான். இதன் விளைவாகத் தன்னுடைய பாரங்கள் அனைத்தையும் ஒப்படைத்த அந்த மனிதனுக்கு இனி வரும் காலத்தில் “நரகம் முதலான துன்பங்கள் உண்டாக்குமோ” என்னும் ஐயம் இல்லாத காரணத்தால், அவனுக்கு பயம் இன்மை உண்டாகிறது. மேலும் கீதையின் இந்த சரம ச்லோகமானது நாச்சியார் திருமொழி (11-10) - செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மை பெருவார்த்தை – என்பதற்கு ஏற்ப திருவரங்கன் அருளிச்செய்த காரணத்தால், இதில் கூறப்பட்ட விஷயங்களில் எந்தவிதமான ஐயமும் அவசியம் இல்லை. ஆகவே இத்தகைய உபாயம் குறித்து உபதேசிக்கப்பெற்ற ஒருவன், இதனைக் கைக்கொண்டால், அவன் இந்த உபாயத்தைக் குறித்து சோகம் அடையமாட்டான் என்று கருத்து.

அச்சம் கொண்டவன் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி என்பதன் கருத்து

மூலம் - இத்தாலே சோக விசேஷ ஆவிஷ்டன் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி என்று தோற்றாநிற்க “அஹம் பீத: அஸ்மி” என்றும், “பாவீ தழுவென மொழிவதற்கு அஞ்சி நம்பனே வந்து உன் திருவடியடைந்தேன்” என்றும் பீதனானவன் ப்ரபத்திக்கு அதிகாரி என்று சொல்லுகிறபடி என்? என்னில், கீழ் அபிமதம் ஸித்தியாதே நின்ற நிலையைப் பார்த்து சோகமும் மேல் அபிமதத்துக்குப் ப்ரதிபந்தகங்களான ப்ரபல விரோதிகளைப் பார்த்து பயமும் நடையாடுகிறதாகையாலே முமுக்ஷுவுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியிலும் இஷ்ட ப்ராப்தியிலும் ஒன்றைச் சொல்ல இரண்டும் வருமாப் போலே, அதிகாரத்திலும் பய சோகங்களில் ஒன்றைச் சொல்ல இரண்டும் ஸித்திக்கும். அத்யந்த அகிஞ்சநனுக்கு இப் பய சோகங்கள் இரண்டும் விஞ்சியிருக்கும். ஆகையால் இங்கு அதிசயித சோக ஆவிஷ்டனான அதிகாரி விசேஷத்துக்கு அநுகுணமான உபாய விசேஷத்தைக் காட்டி இவனை நிஸ்ஸம்சயனுமாய், நிர்பரனுமாய், நிர்பயனுமாய், ஹஷ்டமநாவுமாக்கித் தலைக்கட்டுகிறது. இவ் அதிசயித பயத்தைப் பற்ற “அஞ்சின நீ என்னை அடையென்றார் வந்தார்” என்றும் சொன்னோம்.

விளக்கம் - இங்கு கீதை (18-66) - மா சச: - வருத்தம் கொள்ளாதே - என்பதன் மூலம், குறிப்பிட்ட சோகத்தைக் கொண்டவன் மட்டுமே ப்ரபத்திக்கான தகுதி கொண்டவன் என்பது வெளிப்படுகிறது. ஆனால், ஜிதந்தே (1-8) - அஹம் பீத: அஸ்மி - இந்த ஸம்ஸாரத்தைக் கண்டு நான் அச்சம் கொள்கிறேன் - என்றும், பெரிய திருமொழி (1-6-4) - பாவீ தழுவென மொழிவதற்கு அஞ்சி நம்பனே வந்து உன் திருவடி அடைந்தேன் - என்றும் கூறப்படும் ப்ரமாணங்கள் மூலம், “அச்சம் கொண்டவன் ப்ரபத்திக்குத் தகுதி உள்ளவன்” என்று எப்படிக் கூறப்படுகிறது? இதனை விளக்குவோம். தான் விரும்புகின்ற இறுதியான பலன் இதுவரை கைகூடாமையால் சோகம் கொள்கிறான்; தொடர்ந்து, அந்தப் பலன் கிட்டுவதைத் தடுக்கவல்ல பல தடைகளைக் கண்டு அச்சமும் கொள்கிறான். முமுக்ஷு ஒருவனுக்கு “விருப்பமற்றவை விலகுதல், விருப்பமானவை கைகூடுதல்” ஆகிய இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்றை உரைத்தாலே, மற்றொன்று தானாகவே வெளிப்படும்; அதே போன்று ப்ரபத்திக்கான தகுதியாக “சோகம், அச்சம்”

ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றை உரைத்தாலே, மற்றொன்று தானாகவே வெளிப்படும். மற்ற எந்தவிதமான உபாயமும் கையில் இல்லாததால் ப்ரபத்திக்கான முழுத் தகுதியையும் அடைந்த ஒருவனுக்கு இவ்விதமாக சோகமும் பயமும் அதிகமாகவே இருக்கும். ஆகவே இந்த சரம ச்லோகத்தில், எல்லையற்ற சோகம் நிறைந்த ஒருவனுக்கு ஏற்றதான உபாயம் கூறப்பட்டது; இதன் மூலம் அவன் சந்தேகம் அற்றவனாகவும், பாரம் அற்றவனாகவும், பயம் அற்றவனாகவும், மகிழ்ச்சி நிறைந்தவனாகவும் செய்யப்படுகிறான். இங்குள்ள அதிகமான அச்சத்தைக் குறித்து, திருச்சின்னமாலையில் (8) - அஞ்சின நீ என்னை அடையென்றார் வந்தார் - என்று கூறப்பட்டது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 114)

வ்யாக்யானம் - [6] (மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம்) “மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்தெவ்வுயிர்க்கும் சிற்ற வேண்டா சிந்திப்பேயமையும் கண்டீர்கள்” என்று இதுக்குமேல் சொல்லலாவ தொன்றில்லை. இது தன்னை ஸுக்ரஹமாகச் சொன்னோம், மஹாப்ருதிவியில் ஸகலாத்மாக்களுக்கும் இது தனக்குப் பரக்க ஆயாஸிக்கவேண்டா, சிந்தாமாத்ரமேயமையும் கேளிகோள் என்கையாலே, தனக்கு மேலொன்றின்றியே யிருப்பதாய், ஸங்க்ரஹேண உபதேசிக்கலாய், ஸர்வாதிகாரமாய் வரண ஸுகரமுமாயிருக்குமதாகவும்; “கண்ணனல்லாலில்லை கண்டீர் சரண்” என்று “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ” என்று க்ருஷ்ணனையொழிய வேறுபாயமில்லை யென்கையாலே ஸித்தமாய் பரம சேதநமாய் ஸர்வசக்தியாய் நிரபாயமாய் ப்ராப்தமாய் ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்குமதாகவும் சொல்லப்படுமதாய், “வடமதுரைப் பிறந்தான் குற்றமில் சீர் கற்று வைகல் வாழ்தல்” என்கிற யாவதாத்மபாவியான குணாநுபவத்துக்குடலான ஸித்தோபாயத்தை யுபதேசித்தும்.

விளக்கம் - (மற்றொன்று) – திருவாய்மொழி (9-1-7) – மற்றொன்று இல்லை சுருங்கச் சொன்னோம் மாநிலத்து எவ்வுயிர்க்கும் சிற்ற வேண்டா சிந்திப்பே அமையும் கண்டீர்கள் – என்று, “இதற்கு மேல் கூறுவதற்கு என ஏதும் இல்லை; இதனையே சுருக்கமாக உரைத்தோம். இந்தப் பூமியில் உள்ள அனைத்து உயிர்களும் இதனைப் பெறுவதற்கு மிகுந்த முயற்சியில் ஈடுபட வேண்டிய அவசியம் இல்லை; சிந்தனை செய்தால் மட்டுமே போதுமானது” என்று கூறுவதால், தனக்கு மேல் வேறு ஏதும் இல்லை என்றுள்ளதாகவும், சுருக்கமாக

உபதேசிக்க ஏற்றதாகவும், அனைவருக்கும் எளிதாகவும். (கண்ணன் அல்லால் என்கிற) – திருவாய்மொழி (9-1-10) – கண்ணன் அல்லால் இல்லை கண்டீர் சரண் – என்பதற்கு ஏற்ப கீதையில் (18-60) – மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ – என்னை மட்டுமே சரணம் புகுவாயாக – என க்ருஷ்ணனைத் தவிர வேறு உபாயம் இல்லை என்று கூறுவதால், எப்போதுமே உள்ளதாகவும், மிகவும் உயர்ந்த சேதநனமாகவும், அனைத்து சக்தியாகவும், அபாயம் அற்றதாகவும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாகவும், வேறு எந்தத் துணையும் அவசியம் அற்றதாகவும் கூறப்படுவதான. (வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம்) - திருவாய் (9-1-19) - வடமதுரைப் பிறந்தான் குற்றமில் சீர் கற்று வைகல் வாழ்தல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதும், இந்த உயிர் உள்ள காலம் முடிய குணங்களை அனுபவிக்கலாம்படி உள்ளதும் ஆகிய ஸித்தோபாயத்தைக் குறித்து உபதேசம் செய்தும்.

வ்யாக்யானம் - [7] (அதில் துர்பலபுத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலை மாலை விண்டு தேனைவாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்கபக்தி) “ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம், நராணாம் புத்தி தெளர்பல்யாதுபாயாந்தரமிஷ்யதே” என்கிறபடியே அந்த ஸித்தோபாயத்தில் மஹாவிச்வாஸம் பிறக்கக்கடியான பாக்யமில்லாமையாலே இதரோபாய பரித்யாக பூர்வகமாக அதிலிழிகையில் விச்வாஸமில்லாமையாகிற புத்தி தெளர்பல்யமுடையவர்களுக்கு, “மாலை நண்ணித் தொழுதெழுமினோ காலை மாலை கமலமலரிட்டு நீர்”, “விண்டுவாடா மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்”, “தேனைவாடா மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின்”, “தனதன்பர்க்கு” என்று பக்தி யுக்தராய்க் கொண்டு ஸர்வகாலமும் புஷ்பாத்யுபகரணங்களாலே அவனை ஸமாராதநம் பண்ணி அவன்பக்கல் பக்தி நிஷ்டராகுங்கோளென்று அங்க ஸஹிதையான பக்தியை யுபதேசித்தும். (அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி) அதில் துஷ்கரத்வம், விளம்ப பயம் ஆகிறவிவற்றாலே யநுஷ்டிக்க சக்தரல்லாதார்க்கு, “சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க் கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும்” என்று நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாய் ஸர்வாதிகாரமுமாய் சரீராவஸாநத்திலே பலப்ரதமுமான ப்ரபத்தியை வெளியிட்டும்.

விளக்கம் - (அதில் துர்பலபுத்திகளுக்கு) - ஸக்ருதேவ ஹி சாஸ்த்ரார்த்த: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம், நராணாம் புத்தி தெளர்பல்யாத் உபாயாந்தரமிஷ்யதே –

இந்தச் சாஸ்திரத்தின் ஆழ்பொருளாக உள்ள ப்ரபத்தியானது ஒருமுறை மட்டுமே கைக்கொள்ளத்தக்கதாகவும், இதனை இயற்றும் ஒருவனை ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்க செய்வதாகவும் உள்ளது. ஒருவனுக்குத் தனது சிந்தனையில் உறுதியில்லாத காரணத்தால் இதனைத் தவிர மற்ற உபாயங்களை அவன் விரும்புகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனிடம் மஹாவிச்வாஸம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக உள்ளதான புண்ணியங்கள் ஏதும் இல்லாததால், மற்ற உபாயங்களை அனைத்தையும் கைவிடுதல் என்பதற்கு முன்பாக ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் ஈடுபடுவதற்கு மஹாவிச்வாஸம் இல்லாமை என்பதான தாழ்ந்த அறிவைக் கொண்டவர்களுக்கு. (மாலை) - திருவாய்மொழி (9-10-1) - மாலை நண்ணித் தொழுதெழுமினோ காலை மாலை கமலமலரிட்டு நீர் - என்றும், (விண்டு) - திருவாய்மொழி (9-10-3) - விண்டுவாடா மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின் - என்றும், (தேனை) - திருவாய்மொழி (9-10-4) - தேனைவாடா மலரிட்டு நீரிறைஞ்சுமின் - என்றும். (அன்பராம் ஸாங்கபக்தி) - திருவாய்மொழி (9-10-5) - - தனது அன்பர்க்கு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப பக்தி நிறைந்தவர்களாக நின்று அனைத்து காலங்களிலும் மலர்கள் போன்ற பலவற்றாலும் அவனை ஆராதித்து, அவனிடம் பக்தி நிறைந்தவர்களாக இருக்கக்கடவீர்கள் என்று அங்கங்களுடன் கூடிய பக்தியைக் குறித்து உபதேசம் செய்தும். (அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி) - அத்தகைய பக்தியைக் கைக்கொள்வதில் உள்ள அரிய தன்மை, அதுவும் காலம் தாழ்த்தியே பலன் அளிக்கும் என்ற அச்சம் ஆகியவை காரணமாக அதனைக் கைக்கொள்ளச் சக்தி அற்றவர்களுக்கு, திருவாய்மொழி (9-10-5) - சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க் கெல்லாம் மரணமானால் வைகுந்தம் கொடுக்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப “அனைத்தையும் கைவிடுதல் என்பதன் மூலம் பெறுவது” என்பதால், கைக்கொள்வதற்கு மிகவும் எளியதாகவும், அனைவருக்கும் ஏற்புடையதாகவும், சரீரத்தின் முடிவில் பலனை அளிப்பதும் ஆகிய ப்ரபத்தியைக் குறித்து வெளிப்படுத்தியும்.

வ்யாக்யானம் - [8] (அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரணமாத்ரம்) உபாயபல்குத்வ பல கௌரவ விரோதி பூயஸ்த்வங்களாகிற சங்காத்ரயத்தாலே அதில் வ்யவஸாயத்துக்குடலான சக்தியில்லாதார்க்கு, “திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல நாளுந்துயர் பாடு சாராவே” என்று வசந்ததைப் பற்றாசாகப் பிடித்து அவன் திருத்திக் கொள்ளும்படியான உச்சாரண மாத்ரத்தை வெளியிட்டும். (ஸர்வோபாய

சூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று) உச்சாரணந்தனக்கும் தாமாக ஒரு பாசுரமிட்டுச் சொல்ல சூடிமரன்றிக்கே கீழ்ச்சொன்ன உபாயங்களெல்லாவற்றிலும் அயோக்யராயிருப்பார்க்கு, “இப்பத்தும் பாடியாடிப் பணிமினவன் தாள்களையே” என்று இத்திருவாய் மொழியை ப்ரீதிப்ரீரிதராய்க் கொண்டு பாடி அவன் திருவடிகளில் விழுங்கோளென்று. (கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறா ரொன்பதாம்பத்தில்) அதாவது கீதோபநிஷதாசார்யன் தன்னுடைய பரமக்ருபையாலே, “நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த” என்கிறபடியே சேதநருடைய ருச்யநுகுணமான உபாயங்களெல்லாவற்றையும் உபதேசித்தாப்போலே, இவரும், ப்ராப்தியணித்தானவாறே ஸம்ஸாரிகள் ஒருவருமிழக்க வொண்ணாதென்கிற க்ருபையாலே யெல்லாமெடுத்துரைத்து அவ்வருடைய அதிகாராநுகுணமாக உபாயங்களை யெல்லாமுபதேசித்தருளுகிறார் ஒன்பதாம்பத்திலென்கை.

விளக்கம் - (அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரணமாத்ரம்) – “உபாயம் சிறியதாகவும், பலன் மிகவும் பெரியதாகவும், தடைகள் பல உள்ளதாகவும் இருப்பதால் எவ்விதம் கைக்கூடும்?” என்பதான மூன்றுவிதமான சந்தேகங்கள் காரணமாக இத்தகைய ப்ரபத்தியை நம்புவதற்குத் தேவையான சக்தி அற்றவர்களுக்கு, திருவாய்மொழி (9-10-10) – திருக்கண்ணபுரம் சொல்ல நாளுந்துயர் பாடு சாராவே - என்று அந்த திவ்யதேசத்தின் பெயரை மட்டும் கொள்கொம்பாகப் பிடித்துக்கொண்டு, அவன் திருத்தி ஏற்றுக் கொள்ளும்படியான சொல்லை மட்டுமே உபதேசம் செய்து. (ஸர்வ உபாய சூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டன் என்று) - அத்தகைய சொல்லை உரைப்பதற்கு தாங்களாகவே ஒரு பாசுரம் அமைத்துச் சொல்ல ஆற்றல் இன்றி, இதுவரை கூறப்பட்ட எந்தவிதமான உபாயங்களிலும் தகுதி இன்றி உள்ளவர்களுக்கு, திருவாய்மொழி (9-10-11) - இப்பத்தும் பாடியாடிப் பணிமினவன் தாள்களையே - என்று இந்தத் திருவாய்மொழியை அவன் மீது உள்ள அன்பினால் தூண்டப்பட்டவர்களாக நின்று பாடி, அவனுடைய திருவடிகளில் விழுவீர்களாக என்று உபதேசம் செய்தும். (கீதாசார்யனைப்போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறா ரொன்பதாம்பத்தில்) - ஸ்ரீமத்பகவத் கீதையில் ஆசார்யனாகிய க்ருஷ்ணன் தனது அளவு கடந்த கருணை காரணமாக, திருவாய்மொழி (4-8-6) – நெறியெல்லாம் எடுத்து உரைத்த – என்பதற்கு ஏற்ப இந்த உலகில் உள்ளவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடியான அனைத்து

உபாயங்களையும் உபதேசித்தான். அதே போன்று நம்மாழ்வாரரும், “பேறு மிகவும் அருகில் உள்ளபோது இதனை இவர்கள் இழந்துவிடக் கூடாது” என்று தனது உயர்ந்த கருணை காரணமாக அனைத்தையும் எடுத்து உரைத்து, அவரவர்களுடைய தகுதிக்கு ஏற்றபடி அனைத்து உபாயங்களையும் ஒன்பதாம் பத்தில் அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 259)

4-2-6 மாதர் மாமண்மடந்தை பொருட்டு ஏனமாய்

ஆதியங் காலத்து அகலிடம் கீண்டவர்
பாதங்கள் மேலணி பைம்பொன் துழாயென்றே
ஓதும்மால் எய்தினள் எந்தன் மடந்தையே

பொருள் - “பெண்களில் மிகவும் உத்தமமானவரும் கொண்டாடத்தக்கவரும் ஆகிய ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காக முன்பு, நீரிலும் சேற்றிலும் மூழ்கியபடி இருப்பதான வராஹ அவதாரத்தை எடுத்தான்; கல்பத்தின் தொடக்க காலத்தில் மிகவும் பரந்து விரிந்துள்ள இந்தப் பூலோகத்தை அண்டத்திலிருந்தும் ஒட்டிய நிலையில் பெயர்த்து எடுத்தான்; அப்படிப்பட்டவனுடைய திருவடிகளின் மீது சாற்றப்பட்ட பசுமையான அழகான திருத்துழாய்” என்று எப்போதும் உரைத்தபடி உள்ள மயக்கத்தை எனது பெண் அடைந்தாள்.

அவதாரிகை - “மனிச்சழியாமல் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவினாற்போலன்றிக்கே, ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்காகத் தன்னையழிய மாறியும் உதவினவனுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயை ஆசைப்படா நின்றாள்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - “மனிதத்தன்மை அழியாமல் நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு உதவியது போன்று அல்லாமல் பூமிப்பிராட்டிக்காக தனது ரூபத்தை மாற்றிக் கொண்டு வந்து

உதவிய அவனுடைய திருவடிகளில் உள்ள திருத்துழாயை விரும்பியபடி உள்ளாள்”, என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மாதர்) அழகு. நிருபாதிக ஸ்தீர்வத்தையுடையவளென்னுதல்; மாதரென்று காதலாய். ஸ்நேஹயுக்தையென்னுதல். (மாமண்மடந்தை பொருட்டு) - ச்லாக்யையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியின் பொருட்டு. (ஏனமாய்) “பாசிதூர்த்துக் கிடந்த பார்மகள்” என்கிறபடியே, ப்ரணயிநி உடம்பு பேணாதே கிடக்க, ப்ரணயி உடம்பு பேணியிருக்கையாவது ப்ரணயித்வத்துக்குப் பேராதே; “மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமில்லாப் பன்றியாம் தேசு” என்கிறபடியே நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இளையாத வடிவையுடையவனாய். (ஆதி) வராஹ கல்பத்தினாதிலேயே. (அம்காலத்து) அழகிய காலத்து. ரக்ஷகனானவன் தன் விபூதி ரக்ஷணத்துக்காகக் கொண்ட கோலத்தை அநுபவிக்கிற காலமாகையாலே அழகிய காலமென்கிறார். (அகலிடம் கீண்டவர் இத்யாதி) மஹாப்ருதிவியை அண்டபித்தியினின்றும் ஒட்டு விடுவித்து எடுத்துக் கொண்டு எறினவனுடைய திருவடிகளிலே, “ரோமாந்தரஸ்த்தாமுநயஸ் ஸ்துவந்தி” என்று ஸநகாதிகள் இட்ட திருத்துழாயையாயிற்று இவள் ஆசைப்படுகிறது. (ஓதுமாலெய்தினள்) இத்தை எப்போதும் சொல்லும்படியே பிச்சேறினாள். (எந்தன் மடந்தையே) “அவனைன்றோ பிச்சேறுவான்” என்றிருக்கிறாள் இவள். இப்பருவத்தைக் காண்டார் படுமத்தை இப்பருவமுடைய இவள் படுவதே!

விளக்கம் - (மாதர்) - அழகு. இயல்பாகவே பெண்மைத்தன்மை கொண்டவள். “மாதர்” என்பதற்கு “காதல்” எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்; அதாவது அன்பை உடையவளாக. (மாமண் மடந்தை பொருட்டு) - ஏற்றம் கொண்டளாகிய ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியின் பொருட்டு. (ஏனமாய்) - நாச்சியார் திருமொழி (11-8) - பாசிதூர்த்துக் கிடந்த பார்மகள் - என்பதற்கு ஏற்ப, காதலி தனது சரீரத்தைப் பேணாமல் உள்ளபோது காதலன் மட்டும் தனது சரீரத்தைப் பேணுதல் என்பது காதலுக்குப் பொருந்தாது அல்லவோ? நாச்சியார் திருமொழி (11-8) - மாசுடம்பில் நீர்வாரா மானமில்லாப் பன்றியாம் தேசு - என்பதற்கு ஏற்ப நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இளையாத வடிவத்தைக் கொண்டவளாக. (ஆதி) - வராஹ கல்பத்தின் தொடக்கத்தில், (அம்காலத்து) - அழகான காலத்தில். காப்பாற்றுபவளாக உள்ள

ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய உடைமையான இந்தப் பூலோகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக எடுத்துக்கொண்ட வடிவத்தை அனுபவிக்கும் காலம் என்பதால் “அழகிய காலம்” என்கிறார். (அகலிடம் கீண்டவர் இத்யாதி) - மிகவும் பெரிதான இந்தப் பூமியை அண்டப்பித்தியிலிருந்து, ஒட்டு விடுவித்து பெயர்த்து எடுத்துக்கொண்டு மேலே ஏறியவனுடைய திருவடிகளில், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-4-29) - ரோமாந்தரஸ்த்தாமுநயஸ் ஸ்துவந்தி - அந்த வராஹனுடைய மயிர்க்கால்களில் உள்ள மஹரிஷிகள் துதித்தபடி உள்ளனர் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸநகர் முதலானவர்கள் சேர்த்த திருத்துழாயை அல்லவோ எனது பெண் விரும்புகிறாள்? (ஓதும் மால் எய்தினள்) - இதனை எப்போதும் கூறியபடி உள்ளவிதத்தில் பிச்சு ஏறினாள். (என்தன் மடந்தையே) - “இவளுடைய அழகில் மயங்கி அவன் அல்லவோ பிச்சு ஏறுவான்?” என்று தாயார் எண்ணிகிறாள். இவளுடைய பருவத்தைக் கண்டு மற்றவர்கள் படும் பாட்டை இவள் அடைந்தபடி உள்ளாளே என்கிறாள்.

4-2-7 மடந்தையை வண்கமலத் திருமதினைத்

தடங்கொள் தார்மார்பினில் வைத்தவர் தாளின்மேல்

வடங்கொள் பூந்தண்ணந்துழாய்மலர்க்கே இவள்

மடங்குமால் வானுதலீர் என் மடக்கொம்பே

பொருள் - ஒளி வீசும் நெற்றியைக் கொண்டவர்களே! எப்போதும் அனுபவிக்கத் தகுந்தபடி உள்ள மடந்தைப் பருவம் கொண்டவளாகவும், காண்பதற்கு அழகாக உள்ள தாமரையைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டவளாகவும், “ஸ்ரீதேவி” என்ற திருநாமத்தைக் கொண்டவளாகவும், பெண்களுக்கே உரியதான ஸௌந்தர்யம் போன்றவற்றை உடையவளாகவும் இருக்கின்ற பெரியபிராட்டியாரை, மிகுந்த பரப்பைக் கொண்டதும் மாலையுடன் கூடியதும் ஆகிய தனது திருமார்பில் வைத்தபடி உள்ளவனுடைய திருவடிகளில் சாற்றப்பட்டதும், அழகாகத் தொடுக்கப்பட்டதும், குளிர்ந்ததும் ஆகிய திருத்துழாய் மாலையை அடைவதற்காக எனது வஞ்சிக்கொடியாகிய இந்தப் பெண் துவண்டு நிற்கிறாள்.

அவதாரிகை - அம்ருத மதந தசையிலே பெரியபிராட்டியைத் திருமார்பிலே வைத்தருளினவனுடைய திருவடிகளிற் சாத்தின திருத்துழாய் ஆசைப்படாநின்றாள் என்கிறாள்.

விளக்கம் - அமிர்த்தத்தின் பொருட்டு திருப்பாற்கடலைக் கடைந்த அந்தக் காலத்தில் வெளிப்பட்ட பெரியபிராட்டியாரைத் தனது திருமார்பில் வைத்தருளியவனுடைய திருவடிகளில் சேர்க்கப்பட்ட திருத்துழாயை விரும்பி நிற்கிறாள் என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (மடந்தையை) எப்போதுமொக்க போகயோக்யமான பருவத்தையுடையவளை. (வண் கமலத் திருமாதினை) அழகிய தாமரைப்பூவை இருப்பிடமாகவுடைய திருவாகிற பெண்பிள்ளையை. ஸாக்ஷாத் லக்ஷ்மியை. (தடங்கொளித்யாதி) பெரியபிராட்டியாருக்கு திவ்யாந்த:புரமாகப் போரும்படி இடமுடைத்தாய், ஐச்வர்ய ஸூசகமான மாலையையுடைத்தான மார்விலே வைத்தவர். “பச்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌ வசக்ஷஸ்த்தலம் ஹரே:” என்கிறபடியே அம்ருத மதந ஸமயத்திலே அம்மா, “நமக்கு இம்மார்வு பெறவேணும்” என்று தன்பாடு ஏற வர, அவளையும் மார்விலே வைத்துக் கொண்டவனுடைய திருவடிகளின் மேலே, செறியத் தொடையுண்டு தர்சநீயமாய்க் குளிர்ந்து செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாய்ப்பூவை ஆசைப்பட்டுக் கிடையாமையாலே சுருண்டு விழுந்து கிடவாநின்றாள். (வாள் நுதலீர்) ஒளியையுடைய நுதலையுடையவர்களே! உங்களைப்போலே இவளைக் காண்பது எப்போது? (என் மடக்கொம்பே) என்னைப் பிரியாதே எல்லாவளவிலும் அவிக்குறையாயிருக்குமவள் படும் பாடே இது.

விளக்கம் - (மடந்தையை) - எப்போதும் ஒரே போன்று இனிமையாக உள்ள பருவம் கொண்டவள். (வண் கமலத் திருமாதினை) - அழகான தாமரைமலரைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்ட மஹாலக்ஷ்மியாகிய பெண்பிள்ளையை. அதாவது மஹாலக்ஷ்மியை. (தடம்) பெரியபிராட்டிக்குத் திவ்யமான அந்தப்புரமாக உள்ளதற்கு ஏற்றதான பெரிய இடம் கொண்டதாக, ஐச்வர்யத்தன்மையை மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துகின்ற மாலையைக் கொண்டதாக உள்ள திருமார்பில் வைத்தவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-105) - பச்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் யயௌ

வசஷஸ்த்தலம் ஹரே: - அனைத்து தேவர்களும் பார்த்தபடி உள்ளபோது மஹாலக்ஷ்மி ஸர்வேச்வரனுடைய திருமார்பை அடைந்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப அமிர்தத்தைப் பெறுவதற்காகத் திருப்பாற்கடலைக் கடைந்தபோது அந்த உயர்ந்த பெண்ணான மஹாலக்ஷ்மி, “எனக்கு இந்தத் திருமார்பு வேண்டும்” என்று தன்னிடம் அவள் வரும்போது, அவளையும் தனது திருமார்பில் வைத்துக் கொண்டவனுடைய திருவடிகள் மீது, காண்பதற்கு இனிமையானதாக, குளிர்ந்து அழகானதாக உள்ள திருத்துழாயைக் கண்டு, அது கிட்டாமல் உள்ளதால் துவண்டு விழுகிறாள். (வாள் நுதலீர்) – ஒளி பொருந்திய நெற்றியைக் கொண்டவர்களே! உங்களைப் போன்று இவளைக் காண்பது எப்போது? (என் மடக்கொம்பே) – என்னைப் பிரியாமல் அனைத்துவிதங்களிலும் மாற்றம் அடையாமல் உள்ள இவள் படும்பாடுதான் இது!

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை மற்றும் ஸ்வாமி நிகமாந்த

மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானங்கள்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 4)

வ்யாக்யானம் - (ப்ரஹ்மேசாதிஸூர வ்ரஜஸ் ஸதயிதஸ் த்வத் தாஸதாஸீ கண:) பூலோகம் தொடங்கி ஸத்யலோக பர்யந்தமாக மேலுள்ள லோகங்களென்ன, அதல விதல ஸுதல பாதாளோத்தால ரஸாதல போகவதீ பர்யந்தமான கீழேழு லோகங்களென்ன, இவற்றில் காணப்பட்டுடையராயிருந்துள்ள தேவகணங்களென்ன, இவர்களுக்குக் கொத்து முதலிகளாயிருந்துள்ள ப்ரஹ்மருத்ராதிகளென்ன, ஸரஸ்வதீ ருத்ராணீ புலோமஜா ப்ரப்ருதிகளாயிருந்துள்ள தேவஸ்தீர்களென்ன, அப்ஸரோகணங்களென்ன, இவர்களெல்லாரும் ஆணடிமையும், பெண்ணடிமையுமாயிருக்கும் என்கிறார்.

விளக்கம் - (ப்ரஹ்மேசாதிஸூர வ்ரஜஸ் ஸதயிதஸ் த்வத் தாஸதாஸீ கண:) - பூலோகம் தொடங்கி ஸத்யலோகம் முடிய உள்ள ஏழு மேல் லோகங்கள் மற்றும் "அதல, விதல, ஸுதல, பாதாள, உத்தால, ரஸாதல போகவதீ" ஆகிய ஏழு கீழ் லோகங்கள், இவற்றில் உள்ள தேவர்களுடைய கூட்டங்கள், இவர்களை ஆள்பவர்களாக உள்ள நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் போன்றவர்கள், ஸரஸ்வதீ கௌரீ இந்தாராணி போன்ற தேவலோகப் பெண்கள், அப்ஸரஸ் கூட்டங்கள் போன்ற பலரும், ஆண் மற்றும் பெண் வேலையாட்களாக இவர்களுக்கு உள்ளனர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “இவையெல்லாம் யதார்த்தம் என்றோ? ஸ்தோத்ரம் என்றோ? இது எங்ஙனே கூடும்படி?” என்றால், (ஸ்ரீரீதியேவ ச நாம தே) “ஸ்ரீ: என்றன்றோ உனக்குத் திருநாமம்” என்கிறார். “இத்தாலே இவளுக்கு ஸர்வசேஷிணீத்வமும் தெரிவிக்கப்பட்டதோ?” என்றால், “ஸ்ரீங்ஸேவாயாம்” என்கிற தாதுவாலே தன்னையொழிந்த சேதநாசேதநங்களாலே ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளுக்காக ஆச்ரயிக்கப்படுகிறாள் என்று கொண்டு, “ஸ்ரீ:” என்கிறது; அதுக்கு ப்ரமாணம் “ஈச்வரீம் ஸர்வபூதநாம்” என்றும், “அஸ்யேசாநா ஜகத:” என்றும் உண்டாகையாலே. (பகவதி) “துல்யசீவயோ வ்ருத்தாம் துல்யாபி ஜந லக்ஷணாம்” என்கிறபடியே, எம்பெருமானோடொக்க ஹேயப்ரதிபடமாயிருந்துள்ள கல்யாணகுணைகதாநத்வம் சொல்லப்படுகிறது. “மைத்ரேய! பகவச் சப்தஸ் ஸர்வகாரணகாரணே | ஸம்பர்த்தேதி ததா பர்த்தா பகாரோர்த்த த்வயாந்வித: || நேதா கமயிதா ஸ்ரஷ்டா ககாரார்த்தஸ் ததா முநே || ஐச்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யசஸச்ஸ்ரீய: | ஜ்ஞாந வைராக்யயோச்சைவக்ஷணணாம் பக இதீரணா || வஸந்தி தத்ர பூதாநி பூதாத்மந்யகிலாத்மிநி | ஸ ச பூதேஷ்வசேஷேஷு வகாரார்த்தஸ் ததோவ்யய: || ஜ்ஞாந சக்தி பலைச்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யசேஷத: | பகவச் சப்த வாச்யாநி விநா ஹேயைர் குணாதிபி: ஏவமேஷ மஹா சப்தோ மைத்ரேய பகவாந் இதி | பரப்ரஹ்ம பூதஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய நாந்யக: || தத்ர பூஜ்ய பதார்த்ததோக்தி பரிபாஷா ஸமந்வித: | சப்தோயம் நோபசாரேண த்வந்யத்ர ஹ்யுபசாரத:” என்று கொண்டு ப்ரமாணமுண்டாகையாலே. ஸ்ரீய:பதியை நிர்தேசிக்கும்போது, “ப்ரதிசது பகவாநசேஷ பும்ஸாம்” என்றும், “ஸ்மர்த்தவ்யோ பகவந் ஹரி:” என்றும், “பகவாந் பூதைர் பால: க்ரீடநகைரிவ” என்றும், “பகவந் நாராயண” என்றும் இப்படி வ்யவஹரிக்கவடுப்பதாயிறே இருப்பது. இவனை நிர்தேசிக்கும்போது, “பகவதீம் ஸ்ரீயம் தேவீம்”, “ஸ்ரீரீதியேவ ச நாம தே பகவதி” என்னும்படியாயிருக்கும்.

விளக்கம் – “இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்தும் உண்மையா அல்லது வெறும் புகழ்ச்சி மட்டுமா, இவை எப்படி சாத்தியமாகும்?” போன்ற கேள்விகள் எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஸ்ரீரீதியேவ ச நாம தே) - உன்னுடைய திருநாமம் “ஸ்ரீ:” என்பது அல்லவோ என்கிறார். “ஆனால் இதன் மூலம், இவள் அனைவராலும் கைங்கர்யம் செய்யப்படுகிறாள் என்பது வெளிப்படுமோ?” என்ற

கேள்வி எழலாம். “ஸ்ரீங்ஸேவாயாம்” என்னும் தாது மூலம், தன்னைத் தவிர்த்த மற்ற அனைத்து சேதந அசேதநங்களாலும், அவை தங்களுடைய “ஸ்வரூபம், இருப்பு மற்றும் செயல்பாடு” ஆகியவற்றை அடைவதற்காக இவளே அண்டப்படுகிறாள் என்று உணர்த்தப்படுவதால், “ஸ்ரீ:” என்கிறார். இந்த விஷயத்திற்கு ப்ரமாணமாக ஸ்ரீஸூக்தம் (9) - ஈச்வரீம் ஸர்வபூதாநாம் - அனைத்து பூதங்களுக்கும் ஈச்வரியாக உள்ளவள் - என்றும், நீளாஸூக்தம் - அஸ்யேசாநா ஜகத: - இந்த உலகிற்கு எஜமானி - என்றும் உள்ள வரிகள் காண்க. (பகவதி) - ஸுந்தரகாண்டம் (16-5) - துல்யசீலவயோ வ்ருத்தாம் துல்யாபி ஜந லக்ஷணாம் - ஒரே போன்ற குணங்கள், வயது, குலம் ஆகியவற்றைக் கொண்டவர்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் போன்றே இவளுக்கும் “தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தடாக உள்ள தன்மை, திருக்கல்யாண குணங்களுடைய இருப்பிடமாக உள்ள தன்மை” ஆகியவை கூறப்படுகிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-5-72 முதல் 6-5-77) - மைத்ரேய பகவத் சப்த: ஸர்வ காரணகாரணே ஸம்பர்த்தோதி ததா பர்த்தா பகார: அர்த்த த்வயாந்வித: நேதா கமயிதா ஸ்ரஷ்டா ககாரார்த்தஸ் ததா முநே; ஐச்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யசல: ஸ்ரீய: | ஜ்ஞாந வைராக்யயோச்ச ஏவ ஷண்ணாம் பக இதீரணா; வஸந்தி த்த்ர பூதாநி பூதாத்மந்ய கிலாத்மநி | ஸ ச பூதேஷ்வசேஷேஷு வகாரார்த்தஸ் ததோ அவ்யய:; ஜ்ஞாந சக்தி பல ஐச்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யசேஷத: | பகவத் சப்த வாச்யாநி விநா ஹேயை: குணாதிபி:; ஏவம் ஏஷ மஹாசப்தோ மைத்ரேய பகவாந் இதி | பரப்ரஹ்மபூதஸ்ய வாஸுதேவஸ்ய நாந்யக:; த்த்ர பூஜ்ய பதார்த்தோக்தி பரிபாஷா ஸமந்வித: | சப்தோயம்ந உபசாரேண ஹி அந்யத்ர ஹி உபசாரத: - மைத்ரேயரே! பகவான் என்ற பதம் தூய்மையானதும், அனைத்து விபூதிகளைக் கொண்டதும், அனைத்து காரணங்களுக்கும் காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய பரப்ரஹ்மத்தையே குறிப்பதாகும்; முனிவரே! “ப” என்னும் எழுத்து அனைத்தையும் அவன் ஸ்ருஷ்டிக்காகத் தயாரான நிலையில் வைக்கிறான், நியமிக்கிறான் என்ற இரண்டு பொருள் தருவதாக உள்ளது. “க” என்ற எழுத்து அவனே காப்பவனாகவும், ஸ்ருஷ்டிப்பவனாகவும், அழிப்பவனாகவும் உள்ளான் என்பதைக் கூறுகிறது; “பக” என்ற பகுதியானது அவன் ஐச்வர்யம், வீர்யம், கீர்த்தி, ஸ்ரீ, ஞானம், வைராக்யம் ஆகிய ஆறு குணங்களையும் பரிபூர்ணமாகக் கொண்டவன் என்பதைக் கூறுவதாகும்; “வ” என்ற எழுத்து, அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ள அவனில் அனைத்தும் வசிக்கின்றன

என்பதையும், அனைத்திற்கும் ஆத்மாவாக உள்ளதால் அவன் அனைத்திற்குள்ளும் வசிக்கிறான் என்பதால் அழிவற்றவன் என்பதையும் கூறுகிறது; தாழ்வுகளுக்கு எதிராக உள்ள ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் போன்ற அனைத்தும் பகவான் என்ற சொல்லால் கூறப்படுபவையாகும்; இப்படிப்பட்ட இந்த உயர்ந்த சொல்லாகிய “பகவான்” என்பது பரப்ரஹ்மமாகிய வாஸுதேவனை மட்டுமே குறிக்கும் அல்லாமல் வேறு யாரையும் அல்ல; இங்கு “பகவான்” என்ற பதமானது ஆராதிக்கத்தகுந்த வஸ்துவை நேரடியாகக் குறிக்கிறது, மற்ற இடங்களில் இது கௌரவிப்பதற்காக மட்டுமே கூறப்படுகிறது - என்று ப்ரமாணம் உள்ளதால், மஹாலக்ஷ்மியின் நாதனாகிய அவனைக் குறித்து உறுதிபட உரைக்கும்போது ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-8-64) - ப்ரதிசது பகவாநசேஷ பும்ஸாம் - அந்த பகவானாகிய ஸ்ரீஹரி அனைத்து மனிதர்களுடைய பிறப்பு மூப்பு போன்றவற்றை நீக்கவல்ல மோக்ஷத்தை அளிப்பானாக - என்றும், ஸ்மர்த்தவ்யோ பகவந் ஹரி: - ஸ்ரீஹரியே எப்போதும் எண்ணத்தக்கவன் - என்றும், மஹாபாரதம் சபாபர்வம் (40-78) - பகவாந் பூதாத்ர பால: க்ரீடநகைரிவ - ஒரு சிறிய குழந்தை விளையாட்டுக் கருவியுடன் விளையாடுவது போன்று பகவான் பூதங்களுடன் விளையாடுகிறான் - என்றும், பகவந் நாராயண - பகவானாகிய நாராயணன் - என்றும் கூறப்படுபவனாகவே உள்ளான். மஹாலக்ஷ்மி குறித்து உரைக்கும்போது பகவதீம் ஸ்ரீயம் தேவீம் - வணங்கத்தக்கவளும், அனைவராலும் அண்டப்படுபவளும் தேவியும் ஆகிய - என்றும், ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே பகவதி - உனது திருநாமம் “ஸ்ரீ” என்பதாகவே உள்ளது - என்னும்படியாகவே உள்ளாள்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரம: கதம் த்வாம் வயம்) ஈச்வரகுண ஸ்தவம் பண்ணும்போது “அநந்தா வேதா:” என்கிற வேதங்களும்கப்பட, “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” என்று கொண்டு அளவுகோல் முறிந்து மடங்கும்படியாயினே இருப்பது. அவன் தன்னையுமகப்பட்ட “சலகித பகவத் வைச்வரூப்”யையாயிருந்துள்ள உன்னை மந்தமதிகளுக்கு அக்ரேஸராயிருந்துள்ள நாங்கள் என் சொல்லி வ்யவஹரிப்பது? என்று கொண்டு பிராட்டியினுடைய பரத்வத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறார் ஆளவந்தார்.

விளக்கம் - (ப்ரம: கதம் த்வாம் வயம்) - ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களைத் துதிக்கும்போது அநந்தா வேதா: - வேதங்கள் எண்ணற்றவை - என்பதாக உள்ள

வேதங்கள் கூட, யதோ வாசே நிவர்த்தந்தே - வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்று கூறுவது போன்று, அவனை அளவிட இயலாமல் திரும்பின. இப்படிப்பட்ட அவனுடைய ஸ்வரூபம் கூட, ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (4) - சுலகித பகவத் வைச்வரூப்ய - அவனுடைய விச்வரூப அனுபவத்தையும் கூட தனது திருக்கரத்தின் அளவாகவே மாற்றுபவள் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள உன்னுடைய பெருமைகளை தாழ்ந்த அறிவுள்ளவர்கள் வரிசையில் முதலில் நிற்கும் நாங்கள் எவ்விதம் கூறமுடியும்? இப்படியாக பிராட்டியின் உயர்ந்த தன்மைகளை ஸ்வாமி ஆளவந்தார் இந்த ச்லோகத்தில் வெளிப்படுத்தினார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நிகமாந்த மஹாதேசிகன் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்